

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Hit

Vidéki templom, köre koccan
a kopott talp, valaki moccan.
Mint elállt szívverés — a nyelvek
legbelül, titkon ünnepelnek.

Hat nap beleszakadás-másnap
szünetként egy-egy vasárnap.
Hány nyelven szállt innen az égbe
latin, szláv, germán, magyar béke.

Fénysugárkéve száll most szembe,
a mai textus lebeg benne,
mint nesztelen szalagra rója
a messzi mennyek távirója,

vagy csak a föld beszél magához:
int, fenyeget, parancsol, átkoz,
hivatkozik a hatalomra,
amelynek körül ennyi romja

borítja hegyek, völgyek táját.
A rossz vastag időközön fáj át
s jó paplan-időkből az Isten
bár reménnyel kell beterítsen.

Ha remény van, a szeretet se
lehet a déli utcán messze.
Kis közepén a végtelennek
ebben a hitben hazamennek.

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Az én rigóm, az én kutam

*Egy madár hangján hív az Úr —
vagy elszólit? Az élet ez.
Már nem tudom amit tanul
eszem, szívem: még élvezet,*

*vagy átvezet... egy állomás —
mint éjszakai vonatok —
nagy váltó vagy szárnycsattogás
s meg is érkezem, ott vagyok!*

*De itt vagyok. Üzeni rég
egy rigó trilláin az Úr,
hogy nincs a földön semmiség,
bármilyen elég, hogy megtanulj.*

*A rigó nem szól senkihez
és nem személyes volt a nyár,
pusztán csak örömmel fizet
mindenkinek, ki arra jár.*

*A forrás nem jár senkinek,
ahogy nem személyes kor —
csak készenlétben tart vizet
ott, körülötte valahol...*